Hetedik évfolyam. 10. szám. Március 8. 1874.

Előfizetési dij:
Vidékre, postán:
vagy
helyben, házhoz hordva:
Negyedévre . . 1 frt. 50 kr.
Félévre . . . 2 „ 50 „
Egész évre . . 5 „ — „
Megjelen hetenként egyszer, Vasárnap.
Szerkesztői szállás: Hal-piac, 250. sz., hová a lap szellemi részét illető közlemények küldendők.

KECSKEMÉTI LAPOK.

Vegyestartalmú hetilap.

Hirdetési dijak:
5 hasábos petit sor, egyszer-hirdetésnél 5 kr.; — többszöri vagy terjedelmes hirdetéseknél árleengedés adatik.
A nyilttérben való közlemény 3 hasábos soráért 10 kr. számittatik.
Bélyegdij minden beigtatásért 30 kr.
Hirdetések elfogadtatnak Tóth László könyvnyomdájában, 3-ik tized Budai-nagy-útcza 184. sz.

KÖNYV-TÁRA

Mezőgazdászatunk érdekében.

Hol a földtalaj és éghajlat a mezőgazdászatra, s a mezőgazdászat minden ágának kifejlesztésére átalánosságban, többé-kevésbé kedvezőek: ott csak munkásság és takarékosság kell a népnek, és észszerű elsajátitása s meghonositása szükséges a vidéken a józan belterjes gazdászatnak, hogy az ember és társadalomra nézve mindennél fontosabb mezőgazdászat, aránylag kevés évek alatt, a lehető virágzatra emelkedhessék. Az első tényező, a munkásság és szorgalom, ez a mi vidékünkön, a mi népességünknél, átalánosságban szólva, nem hiányzik. De a jólétnek második életföltétele: a takarékosság, ez már a magyar fajú népnek kevésbé természete. Az nálunk sem ártana, ha a mi eléggé munkás, eléggé szorgalmas népünknél nagyobb adagban fogna találtatni; ha keresményével kissé számitóbban, több önuralommal tudna takarékoskodni.

Azt azonban tagadni nem lehet, hogy mióta takarékpénztáraink vidékenkint életbe léptek, maguk iránt a népességnél többé-kevésbé bizalmat tudtak gerjeszteni, mióta a gyümölcsöző betétel szükségét és hasznosságát tömegesebben belátni, érezni és élvezni kezdék: azóta népességünknél a józan takarékossági érzék szemlátomást fejlődik, s az okos meggazdálkodást a népvagyonosodás észrevehetőleg tanúsitja.

De a mezőgazdászat felvirágzásának harmadik tényezőjénél, a belterjes gazdálkodás elsajátitása s meghonositásánál, sajnálatosan kevés eredmény mutatkozik.

Ennek részben bizonyosan mi sajátságos gazdasági helyzetünk és nehéz gazdasági körülményeink az indokai.

Kisebb tanyaföldeken s egymástól messze eső pusztákon földbirtokaink kicsiségénél fogva mindenütt többé-kevésbé ugyanazon ember- és jószágerővel kelletvén gazdálkodni, igen megfogható és menthető, ha ily nehézségek mellett az intensiv gazdászat csoportositása és kifejlesztésére kevesebb időnk, még kevesebb munka-, pénz- és embererőnk marad. Ezen a csorbán, és lényeges hiányon, a mi sajátságos birtokviszonyaink mellett, egyes gazda csak úgy segithet, ha felismerve a földbirtok lehető tagositása és csoportositásának előnyeit, bár rendkivüli áldozattal, a csoportositást érvényesiti, s kevesebb munka és embererővel, s kevesebb mivelési költséggel magának a kétszeres jövedelmet igy bizonyosan biztositandja. Ilyes eljáráshoz azonban, nemcsak tervszerű elhatározottság, de bizonyos fokú gazdasági szakmiveltség is igényeltetik.

De továbbá azt se tagadhatjuk, hogy mi, mezőgazdászatunk majd mindenik ágának mivelésénél a régi megszokás, a régi sokatmondó, de ma már kevés hasznot hajtó gazdászati mód emberei vagyunk. Érezzük, hogy cselédünk, munkaerőnk, mindennemű fölszerelési és mivelési költségeink a régieknél jóval nagyobbak és költségesebbek; hogy régi szabású gazdaságvitelünk rendes fentartása szükséges kiadásainkat igen is öregbiti, de azon arányban bevételeinket is apasztja: ezért megszokott gazdasági régi rendszerünket megváltoztatni, a takarmánytermelésre, s csak is azzal lehetségesen, a termést leginkább biztositható trágyatermelésre fősúlyt fektetni, gazdaságvitelünket erre alapitani, s ez által belterjessé tenni nem tudjuk, s nem akarjuk. Természetesen ehhez is, nemcsak múló elhatározottság, hanem gazdasági szakképzettség is kivántatik.

Pedig ezt, mind magunknak, a jövő gazdanemzedék és gyermekeinknek megszerezni, mezőgazdászatunk érdekében a szaktanitás, a társadalom által mindezt előteremteni egyedül rajtunk áll, s az előkészitő és előteremtő közegek — csak komolyan akarni és eszélyesen használni kell — már is rendelkezésünkre állanak.

Ime, nehány éve, hogy azon elhatározással, miszerint gyermekeink az újabb életviszonyok közepette nálunknál jobb gazdák legyenek, hogy az átalános előhaladás és szaknevelés mellett az elméleti és gyakorlati gazdászatot már az iskolában sajátjukká tehessék, az állam segélyével egy gazdaképző iskolát alapitottunk. A fiatal tanintézet közbecsülésre és bizalomra méltó tanárerőkkel van ellátva, s már második osztályával tényleg megnyilva és az életnek átadva. S vajjon mit tapasztalunk?

A városnak nem központján s nem célszerű helyen és épületben ideiglenesen elhelyezett intézetnek, az első és második évről egy negyvenötezernyi népességű nagy városban s több mint négyezer földbirtokos és gazda közepette — alig van növendéke; a meglevők is nagy részben oly állású szülék gyermekeiből, a kik az iskolaév végeztével a gazdaképző iskola növendékeit más pályára kénytelenek jobbadán alkalmazni. Valóban megdöbbentő jelenség és sajnálatosan méltó arra, hogy ezen nagy reménynyel tervezett intézetre a községhatóság több figyelmet forditson, annak mostani és netalán szükségessé válandó újabb szervezete iránt tüzetes tanulmányt tétessen, célszerűen átalakitsa éz betetőzze s kinn a vidéken és itt benn, ennek szükségessége és célszerűsége, igénybevétele és keresetté válása iránt sürgősen bizalmat keltsen.

A szomszéd vidék minden irányban el van árasztva nagy és népes községgel, s azok majdnem kizárólag földmiveléssel foglalkoznak. Lehetetlen, hogy azoknak nagyszámú földbirtokos osztálya, ha saját hatósága és értelmisége útján a kecskeméti gazdaképző iskola jóságáról és általa nyujtandó előnyökről kellő értesitést nyer, hogy a hozzá közelfekvő s a Duna-Tiszaköz keretében majdnem egyetlen szakiskolát gyermekei érdekében lassanként tömeges bizodalmára ne méltassa. Ilyes bizodalmat kelteni s azt rendszeresen fentartani és fokozni célszerű intézkedéseivel és gondoskodásával az alapitó községhatóság van hivatva.

(Vége következik.)

Válasz Kudar Antal úrnak.

A kecskeméti tanitói testület azon határozatára vonatkozólag, hogy az iskolaszék kéressék meg a tanitók fizetése pontos kiszolgáltatásának kieszközlésére, a „Kecskeméti Lapok“ 8-ik számában Kudar A. városi főpénztárnok úrnak egy magas polcról beszélő a tanitói testületet leckéztető s igazmondását is kétségbe vonó cikke jelent meg, mely a többek közt a tanitói testületet azzal is vádolja, hogy „semmi alappal nem biró vigyázatlan és meggondolatlan határozatot hozott.“

Kudar A. urat nem bántotta ugyan sem a tanitói testület, sem a tanitói fizetések pontos kiszolgáltatását szorgalmazó hirlapi cikk, s igy — szerintünk — igen helyesen cselekedett volna, ha szem előtt tartva a példabeszéd utasitását:

„Di quel, che non ti cale
Non ne dir ne ben ne male.“

szépen hallgatott volna; de miután ő jónak látta kiállni a sikra s velünk kiméletet nem ismerő, merev ellenséges állást foglalni el, mi bizva igazságunk erejében, elfogadjuk kihivását.

Igaz ugyan, hogy testületünk önérzetével összeférhetlennek tartvan a K. urévai azonos eljárást, sem az ő sértő modorát eltanulni nem fogjuk, sem öt az illő tiszteletről megfeledkező kiméletlenség terére követni hajlamot nem érezünk magunkban; de azért a magunk módja szerint, mely az illem korlátait mindig szem előtt tartja, meg fogunk felelni s reméljük, hogy az ellenünk felhozott, vagy igazabban a szemünk közé vágott vádaknak alaptalanságát be fogjuk bizonyitani.

A szóban levő támadó-irat legsúlyosabb vádját azon tétel rejtvén magában, mely a tanitói testületről azt állitja, hogy: „semmi alappal nem biró, vigyázatlan és meggondolatlan határozatot hozott, az ügy miben létének felderitése szempontjából szükségesnek tartjuk, a tanitói testület határozatát, mely a „Kecsk. Lapok“ t. szerkesztőjéhez beküldött levél ritkitott betüs soraiban foglaltatik, szó szerint ide igtatni.

„Tekintetes szerkesztő úr! A helybeli községi tanitók testülete által felkéretvén, van szerencsém tudomására hozni, hogy a k. tanitók fizetéseiket rendesen fél vagy egy hónappal is később kapják ki, mint kellene, s ezért a f. hó 8-kán tartott testületi gyülésben elhatároztatott, hogy az iskolaszék kéressék meg a fizetésbeni pontosság behozatalának kieszközlésére, a helyi lapok pedig szives közlésére s az ügy párttogására.

Midőn megbizatásomnak eleget teendő, tekintetes szerkesztő urat ezen ügy megemlitésére és párttfogására kérném, vagyok tisztelője stb.“

Ezen nem lapba szánt levél nem eléggé szabatos ugyan, de belőle mégis világosan kitünik először, hogy a fizetéssel késés tartamának kimondása csupán a megbizott beküldő egyéni kijelentése s a testület határozatában nem foglalt helyet, és másodszor, hogy azon „gyakran“ szó, a melyért oly hevesen megtámadta testületünket, még megbizottunk magánlevelében sem fordul elő.

Ha most már a tanitói testület, kiindulván azon tényből, a melyet K. úr elismer, hogy t. i.

a tanitók a közgyülés által kiszabott időnél, és az a hónap utolsó napjánál később fizettetnek ki, elhatározta, hogy az iskolaszéket, a fizetésbeni pontosság behozatalának kieszközlésére megkéri, vajjon nyerhet-e alkalmazást K. úr vádja, lehet-e testületünket igazságosan azzal vádolni, hogy határozata alaptalan? Mi azt hisszük nem! Avagy nevezhető-e alaptalannak e határozat, midőn maga K. úr is beismeri, hogy 10-kén is szokott fizetni, mi pedig bizonyosan mondhatjuk, bármit mondjon is könyve, hogy 10-kén túl is fizetett nem egy izben s nem egy tanitónak.

Az „alaptalanság" vádjával ekként tisztában volnánk s most lássuk, vajjon a „meggondolatlanság" vádja igazságosan fordittatott-e ellenünk?

A tanitói testület nem azért hozott határozatot, hogy azzal másnak bosszúságot szerezzen, hanem azért, hogy a fizetésbeni pontatlanságból a tanitókra háramló anyagi és szellemi kár elfordittassék.

Igen uram! mert a fizetésbeni pontatlanságból a tanitónak anyagi, tanitványainak pedig szellemi kára van. A fizetésére támaszkodó tanitótól az élet gondjai s bajai sokszor becsületével összekötött pontosságot követelnek s ha ő a rendes időben pénzéhez nem juthat, csekély fizetését az uzsora fölemészti vagy megcsökkenti. Egyébiránt, ha 'nincs is ily szomorú helyzetben mindenik tanitó, mindegyikre nézve elég baj az, hogy tanórákat kénytelen mulasztani a fizetésért járogatás miatt.

Meggondolatlansággal s ok nélküli cselekedettel tehát minket nem vadolhat senki helyesen! Minket meggondolatlanság, civakodási viszketeg nem vezérelt soha, higyje meg K. úr, midőn értesültünk arról, hogy folyamodványunkat az iskolaszék elnökének előzékenysége és a polgármagy úr jóindulata fölöslegessé tette — senki keblét sem tölté el igazabb, őszintébb öröm, mint a mienkét.

Miután igy az ügyet tisztába hoztuk volna, jóllehet volna némi ohajtásunk K. úr ellenében, mindamellett is a jó béke kedveért hallgatunk, s válaszunkat bezárjuk s K. úrnak figyelmébe ajánlván e példabeszédet:

„Chi vuol censurare ejli altrui, devi esser privo d' ogni difetto, vagy eme másikat:

„Chi vuol dir mal d' altrui pensi prima di tui."

Kelt Kecskeméten, 1874. febr. 25-kén.

A kecskeméti községi tanitói testület.

SZINHÁZ.

Szombaton, február 28-án, bérletszünetben, Krecsányi Sarolta asszony felléptével szinrehozatott a régen várt és emlegetett „Három csőrü kacsa" vig operette 3 felvonásban, irta Moineau, — zenéjét szerzette Jónás E. — Előadása sikerült, kifogástalan volt. Kitüntek benne Krecsányi Sarolta, mint Margit, — Aranyossyné mint Pitôt, — Szirmayné mint Sophronia; a férfiak közül Csatár — Van Oste bal, — Breznay Van Bontro uche, — Aranyossy Trom Tonpiff, — Mikey Malagroffe, Mezey Spanielló, Kiss Chatentos szerepében. A közönség végig jól mulatott; — a szinház nézőtere a felemelt helyárak mellett is telve volt.

Vasárnap, márczius 1-sö napján, Szigeti „Vén bakancsos és fia a huszár" cimü szinmüve adatott bérletben, — nagyon csekély számú közönség előtt. Lehetetlen a részvétlenségen meg nem botránkoznunk, nem csupán azért, mert sajnáljuk az igyekvő szorgalmas igazgatót, ki azért hogy Virágvasárnapig tartó kötelezettségének becsülettel eleget tehessen, — ezrekre menő deficitbe merült; de különösen a miatt, mert féltjük szinházunk jövendőjét. A szinügyi bizottság adósságra alakitá át szinházunkat, — a visszafizetést tehát úgy eszközölheti, ha szinészeink lesznek a téli idény alatt nehány évig. Ilyen pártolás mellett azonban, minőben nálunk a szinészet két hónap óta részesül — fel sem tehető, hogy valamire való társulat egész idényre vállalkozzék. Quid tunc? De ne feszegessük ezt, ez a szinügyi bizottság dolga, melynek tagjai bizonyára nem aludnák a boldogok álmát, ha egy jobb jövő biztos tudatával nem birnának. — Vederemo!

Kedden, márczius 3-ik napján bérletfolyamban adatott „A király házasodik" cimü 3 felvonásos eredeti vigjáték; irta Tóth Kálmán. Az előadás kerekded és összevágó volt. Aranyossyné asszony különösen kitüntette magát szép játékával Erzsébet szerepében. Szirmayné az anya királyné szerepét nem tanulta be — mi elég arra, hogy jól nem is adhatta. Kuthy úr játékáról ezúttal nincs mit mondanunk, de gáncs illeti kopott piszkos öltözékeért. Első vagy Nagy Lajos királyunkról egyebet a történelem nem mond, mint hogy az egyszerüséget szerette. Az egyszerüség azonban nem zárja ki azt, hogy az öltözék királyhoz illő legyen. Kuthi úr I. Lajos királya oly ágrólszakadt, s olyan kopott volt szegény, mintha csak II. Lajossal — kiről a historia azt mondja, hogy sokszor nem volt jó csizmája — kicserélték volna. Aranyossy úr — kis kopjai nagy kopjai Kopjai Imre szerepében nagyon elemében volt, s belőle egy igen mulatságos alakot csinált. Breznay úr több figyelmet fordithatott volna magára, különösen zsiros, piszkos sapkája helyett újat vehetett volna elő. Annál különösebb e figyelmetlenség, mert hiszen tudjuk, látjuk, hogy Krecsányi úr ruhatára diszes öltözékekkel el van látva. Felemlitjük még Csatár urat, Kont Miklós szerepében, ki rövid feladatát elég ügyesen oldotta meg. Közönség nevetségig csekély számban jelent meg, — minden esetre azt a fáradságot sem érdemli meg, melylyel egyszer a függönyt felhúzzák.

Szerdán, március 4-én, bérletfolyamban Dócy Lajos 100 aranyos „Csók"-ja mulattatta volna közönségünket, ha t. i. közönségünk elment volna a szinházba. Az előadás mindamellett megtörtént, pedig szinte borzongás futja keresztül az embert a tátongó üres padok látására. Ily érzet szállta-e meg szinészeinket is, avagy egyéb oka volt? de nagyon elfogulva látszottak lenni, legalább az előadás nem volt olyan jó, minőt tőlük gyakran láttunk. Igy történt aztán, hogy a mű legszebb részei elmosódtak. Még Aranyossynét, ki pedig legtöbb kedvvel látszott játszani, az a fátum kisérte ez estén, hogy mondanivalója legcsattanósabb részein nyelve megbotlott s ismételnie kellett, mi aztán a hatást csökkentette.

Csütörtökön, március hó 5-én, Felekiné-Munkácsy Flóra asszony első vendégjátékául bérletszünetben adatott: „Le couvreur Adrienne", dráma öt felvonásban, irták Scribe és Legouvés, forditották Csepregi L. és Egressy B.

A borongó gyász, mely közönségünk indokolatlan részvétlensége folytán, hetek óta sziniéletünket megszállva tartotta, a mai estével örömre változott! A szinház körül a régi pezsgő élet újra mutatkozott. Thalia templomában, — hol ma a drámai müvészet egyik fölkent, ihletet papnője áldozott, a közönség szine java foglalta el régi helyét. A szép nézőterem egészen megtellett. A zártszékek, a páholyok zsúfolásig telve valának. Egyedül a karzat fogadhatott volna be még nézőket; azonban itt is meglehetős számmal voltak. A zenészek helyét az orchestrumba látni vágyók nagy tömege lepte el. Az arcokon valami ünnepélyes látszott, s midőn a függöny felgördült, feszült várakozással néztünk a perc elé, midőn a vendégmüvésznő megjelenik. Oly hosszú volt az első felvonás! Végre a sovárgva várt perc elérkezett . . . Felekiné asszony megjelent . . . Melegen fogadtatott, egy szép koszorúval is megtiszteltetett. A müvésznő nem ismeretlen a mi közönségünk előtt, alig lévén köztünk valaki, ki egyszer avagy máskor ne gyönyörködött volna müvészi játékán, mégis midőn szavalni kezdett, a meglepő helyes hangsúlyozás, a figyelmet a legfeszültebbé, a kitörni készülő örömet mind lelkesültebbé tette, s e lelkesült öröm sürün felviharzó tapsokban és kihivásokban nyert kifejezést s mondhatni az egész előadáson keresztül, minden jelenése után ismétlődött. Nem lehet célunk az előadásról bővebben szólanunk, hiszen hoszabb időn át részesülünk a szerencsében a t. müvésznőt szinpadunkon látni és hallani; lesz módunk játékáról hasábokat irni, de őszinte örömünknek adunk kifejezést megjelenése fölött már csak azért is, hogy nálunk a szinház iránti részvét kialvó félben levő szikráját újra lángra lobbantotta, s ebbeli örömünkhöz azon ohajtásunkat, vajha e részvét utánna is állandó maradjon.

Bál-krónika.

Napjainkban a táncvigalmak (még a jótékony célúakat sem véve ki) nem sikerültének egyedüli oka a túlságos fényüzésben találtathatván föl, jól esik nekünk, a midőn a helybeli izr. Nőegylet f. hó 4-én az „Olvasókör" csinosan és izlésteljesen diszitett helyiségében tartott táncestélyéről megemlékezünk, azt constatálni, hogy a nagy számmal megjelent és városunk elegans közönségéhez méltán sorozott hölgyvilág, nem annyira a meghivójegy figyelmeztetése, mint inkább saját meggyőződését követve, a hölgyeket annyira emelő egyszerü öltözékben jelent meg; minek következtében a kedélyesség és fesztelenség volt e bál alkalmával észlelhető. De eme napjainkban csakugyan ritka jelenség mellett a korszerü haladást is láttuk és tapasztaltuk e bálban. Mert az oly rég idők óta ál-

TÁRCA.

A „vas-álarcos"-rúl.

(H. S.) Szent-Margit szigete, mióta a Bazaine börtöne lett, ismét gyakori emlegetés tárgya. E szigetet — tudvalevőleg — egykor egy rejtélyes fogolyról lett ismeretes, kivel a történetbúvárok maig is foglalkoznak s kit az öreg Dumas egy hatásos dráma hősévé tett. E foglyot XIV. Lajos francia király harminc éven át tartotta fogva a legnagyobb titokban, s a világ átalában „vas-álarcos" néven ismerte meg. Sokáig kérdés tárgyát képezte, ha vajjon ez alak nem csupán a regényirók képzeleti szüleménye-e; de az újabb nyomozások, főleg pedig a börtönör: Saint Mars naplója és több más följegyzés után, kétségtelelenül bebizonyult, hogy csakugyan volt egy fogoly, kit XIV. Lajos 1673-tól 1703-ig fogva tartott a legszorosabb őrizet alatt s ki öt évet a párisi Bastilleban töltött. De ha e tényt kivétel nélkül el is ismerik azok, kik e kérdéssel tudományos nyomozások alapján foglalkoztak, annál inkább szétágaznak a vélemények a további kérdések fölött, melyek közől főleg kettő bir nagy érdekkel: hogy t. i. ki volt e titokteljes fogoly, és hogy mi érdeke volt a királynak, hogy azt élve tartogassa, rejtegesse harminc éven keresztül, holott hatalmában állott bárkit is, a kitől tartott vagy félté koronáját, életét, egyszerüen kivégeztetni?

Ujabban Jung Tamás foglalkozott e kérdésekkel, melyekre kiterjeszté figyelmét birálója is, ki az edinburgi „Rewiew"-ben irt róla. E biráló — mint hiszik — nem más, mint Twistleton, a ki kétségtelenül bebizonyitá azt is, hogy (a hires angol politikai levelek irója) Junius és Sir Francis egy és ugyanaz a személy. Jung Tamás és birálója egyaránt oly tekintélyek, kiknek a „vasálarcos"-ra vonatkozó véleménye is nagy súlylyal bir.

Már a régi nyomozások bebizonyiták, hogy a titokteljes fogoly személyiségét csak a királyi család és börtönőre: Saint Mars ismerték; de szintén kétségtelen okmányok bizonyitják azt is, hogy Louvois is, XIV. Lajos hatalmas minisztere, hozzáfért egyszer s belátta azt, hogy igaza van a királynak, midőn foglyát igy rejtegeti. Ebben Jung is, birálója is egyet értenek. Az is bizonyos, hogy minden kigondolható óvatossággal és elöintézkedésekkel rejtegették a foglyot, sőt irásba foglalt rendelet létezett, mely szerint: a mikor már másképen a felismertetés veszélyét elháritani nem lehet: akkor a fogoly megölhető; mig máskülönben a legnagyobb tisztelettel kellett vele bánni.

De hát ki lehetett az, a kitől egy XIV. Lajos ennyire félt? Vajjon olyan ember-e, kit valamely külföldi hatalmasság visszakövetelhetett volna? Ezt állitják sokáig, s a XIV. Lajos által letartóztatott Mattioli olasz nemes embert hitték a „vasálarcos"-nak; de e föltevés rég meg van cáfolva, mert hiszen Mattioli Pignerolban sem volt, pedig a foglyot ott tartották. Különben is a király Európa leghatalmasabb uralkodója volt és bántatlanul tartóztatá le az örmény patriarkha Avediket is. Aztán ily letartóztatott foglyot nem is lett volna szükség sem rejtegetni, sem életben tartani. A hadsereg kedvence sem lehetett, mert ilyen nem tünt el XIV. Lajos uralma alatt és nem is állott volna érdekében azt életben tartani.

Talán életét féltette Lajos király egy összeesküvőtől, egy gyilkostól? Ám ez esetben szükséges volna okát adni, hogy miért kellett volna azt életben tartani, és hogy miért félt az egész királyi család attól, hogy a foglyot fölfedezik. És Jung csakugyan erre a föltevésre alapitja nyomozásainak eredményeit. XIV. Lajos — úgy mond — komoly veszélynek volt kitéve egy lotharingiai származású egyén részéről, ki nem más, mint a nemes családból származott D'Harmoises lovag, kiről az a hir volt elterjedve, hogy egy titkos társulat feje, mely halált esküdt a Bourbon-családra és méreggel akará azt elveszitni. E társulatnak összeköttetései voltak a hugenottákkal, s számos hollandi családot számlált tagjai közt, mert ezek közül XIV. Lajos sokakat tönkre tett. Maga Lajos király kétségtelenül emlité, hogy a spanyol királynőt méreg tette el láb alól. De ha elfogadjuk is egy ily titkos társulat létezhetését, mikép csillapitható le XIV. Lajos félelmét e társulat fejének életben való fogvatartása? Hisz egy zsarnok kezében sokkal biztosabb eszköz a halál arra nézve, hogy félelmes ellenségeitől szabaduljon. Ezért — helyesen jegyzi meg Jung birálója, — hogy ama föltevés nem állja ki a birálatot.

E föltevéshez azonban járul egy figyelemreméltó körülmény. Hátha a fogoly annyira hasonlitott Lajos királyhoz, hogy a nép — élve vagy halva, bármi módon kézre keritve azt — a király ellen fölhasználhatta volna. Hiszen Oroszországban, hetven évvel e történet előtt, az ál-Demetriussal épen ez történt. Jung azt hiszi, hogy a demoralizált nemesek egy cselszövénye, birálója pedig azt, hogy a hugenották fölhasználták volna e hasonlatosságot. Hogy a király ilyesmitől félt, azt családja, valamint Saint Mars börtönör is elárulák. Mert mikor Saint Mars-t a „Szent Margit" sziget kormányzójává nevezték ki, hogy Exilesből, a piemonti határon levő kis várból oda szállitsa a foglyot, Saint Mars a savoyai herceget meg akarván

talánosan ohajtott és városunk jótékonysági czéljai emelése szempontjából valóban kivánatos egyezése a két Nőegyletnek, illetőleg azok tagjainak, vagy még tovább menve, a keresztény és izr. hölgyvilágnak e bál óta nem puszta ohaj többé, hanem valóság, tény. Nem emlékezünk izr. Nőegyletünk báljain valaha oly szép számú és elegáns keresztény hölgyvilágot láttunk volna. Köszönet azoknak, kik e téren is úttörőként jelentkeztek. Köszönet az ennek létrehozásán fáradozott társ-nőegyleti elnöknő Horváth Döméné és Deák Lászlóné ő nagyságaiknak. Kétszeresen drága emlékek fűznek minket még ezen szellemi vivmányon felül is e bálhoz és ez az, hogy városunk kedvelt képviselője Horváth Döme úr, valamint hazánk egyik legkitűnőbb drámai művésznője, ezúttal városunk vendége Felekiné ő nagysága, ez estélyt jelenlétükkel disziteni méltóztattak.

A jelenvolt kisasszonyok közül különösen föltüntek és izlésteljes egyszerűségök tekintetében megemlitendők: Schveiger Lina k. a., Schvartz Laura k. a., Nagy Teréz k. a., Sármay k.-asszonyok, Ujházy Hermin k. a., Hutter Mari k. a., Braun Szidónia k. a. és Kóhn k.-asszonyok. Az úrhölgyek közül megemlitendők: Szeles Kálmánné, Pacsu Mihályné, Szeles Józsefné, Csillag Jakabné, Behr Mórné, Spitzer Józsefné, Pfeifer Jakabné, Behr Károlyné úrhölgyek, kik Balogh András és zenekarának valóban dicséretreméltó zenéje mellett jó kedvel táncoltak reggeli 4 óráig.

Jegyzőkönyv

a budapesti honvéd-egyletnek 1874. január 11-kén tartott közgyüléséből.

Elnökölt ezredes Szekulics István, ki 11 órakor a jelentékeny számú közgyülést megnyitván, stb.

Mikár Zsigmond alszázados inditványa, miszerint akár közvetlenül, akár pedig a miniszterium közvetitése mellett az országgyüléshez kérvény intéztessék azon célból, hogy az 1868-ban létrejött törvénycikk, mely a tisztviselői jövedelem, azaz: fizetésnek 300 frton felüli részét lefoglalhatóvá tette, tekintettel az abból a müveltebb középosztályra háromló, főleg pedig a honvédségünkbeli főtiszti keret kifejlödését és kiegészülését gátló s más egyéb a közerkölcs rovására már eléggé kártékonyan és hatalmasan elgyökerező következményekre — módosittassék oda, mint az a szomszéd államokban van, és pedig annyival inkább, mert a fentebb emlitett törvény visszaható erővel 20 évi olyan korszak után hozatott, midőn annak fejleményei az általa érintett nagyrészt képező egyesekre alkalmazhatók nem voltak, mint ezt mai napság a tisztviselői s átaljában a szellemi munka terén foglalkozó testületeken keserüen észlelhető tapasztalatok egyrészt, másrészt rendes katonaságunk és honvédségünknek egymásiránti ellentétes állapota bizonyitja leginkább az által, hogy az előbbinél adósság biztositékául csak $^1/_3$ része foglaltathatik le a fizetésnek, az utóbbinál pedig — dacára annak, hogy mindkettő egy s ugyanazon országban létezik, — alig az $^1/_3$, sőt illetve az $^1/_{10}$-ed rész hagyatik meg. Az inditvány közhelyesléssel fogadtatott és végrehajtatni határoztatott már azért is, mert egyleti alelnök Schneider Antal úrnak állitása szerint a miniszteriumbeli tisztviselők részéről több százra menő aláirással ellátott kérvény ez értelemben az illetékes helyen beterjesztetni készül.*)

Kelt mint fentebb.

Szekulics István ezredes, elnök. — *Mikár Zsigmond*, 1848/9-ki honvéd alszázados és egyleti főjegyző.

A kecskemétvidéki gazdasági egyesület

választmánya, Horváth Döme úr elnökleté alatt, folyó hó első napján rendes havi ülését megtartván, tárgyai közül a nevezetesebbeket közöljük a következőkben:

Másod elnök Fórián Károly úr bejelenti, miszerént a m. kir. földmivelési miniszteriumtól érkezett intézmény folytán, mely szerént az egyesület felszólittatott az iránt, hogy honositási kisérletre Amerikából hozatott következő háromféle burgonya vető magvakból, névszerént: kirai Early Róze, kirai Sächsische Zwiebel és skóczia Regent öszi, — tagjai között leendő dijtalan kiosztás végett mennyit fogad el, — felterjesztést intézett azon vetőmagvaknak lehető legnagyobb mennyisége iránt.

Kiküldött bizottsági jelentés folytán megrendeltetni határoztatnak a következő szaklapok: „Gazdasági Lapok", „Földmivelési érdekeink" „Gyakorlati Mezögazda", „Falusi Gazda", „Erdélyi Gazda", Lukácsi „Kertészeti lap"-ja, „Erdőszeti Lapok" és a „Borászati Lapok", és pedig e két utóbbi egy-egy, az előbbiek két-két példányban.

Másodelnök Fórián Károly úr megbizatott, miszerént az egylet részére a piactéren valamely épületben béreljen ki helyiséget és bútorozza föl.

A m. kir. földmivelési miniszteriumnak azon leirata folytán, mely az egyesület egy hold területü székesföld átadására a végett szólittatott föl, hogy általa azon termékenyitési kisérlet eszközöltessék, — sz. kir. Kecskemet város hatósága megkerestetni határoztatott a kivánt minőségü területnek szives kijelölése végett.

A választmány kebeléből bizottság küldetett ki az iránt, hogy az egyesület részére szerzendő saját kerti birtok iránt módozatra nézve javaslatot keszitsen.

Végül felolvastatnak több rendbeli miniszteri leiratok, melyek kapcsán az egyesület részére több rendbeli gazdasági könyvek és lapok ajándékoztatnak.

Ezek köszönettel fogadtatván, a gyülés eloszlott.

Értesités.

A helybeli róm. kath. elemi iskolák folyó 1873/4. iskolai ev 1 ső felében a vizsgák a r. kath. iskolaszék által március 11., 12. és 13-ik napjaira a következő beosztással tüzettek ki:

Március 11-én délelőtt 1-ső bizottsága 4-ik fiú-osztályban. II-ik bizottság a 3-ik a) osztályban. III-ik bizottság a 3-ik b) osztályban. Délután. 1-ső bizottság a 2-ik a) osztályban. II. bizottság a 2-ik b) osztályban. III. bizottság az 1-ső osztályban.

Március 12-én délelőtt I. bizottság a 3-ik leány-osztályban. II. bizottság a 2-ik leány-osztályban. III. bizottság az 1-ső leányosztályban. Délután I. bizottság a kistemplomi fiú-osztályban. II. bizottság a kistemplomi leány-osztályban. III. bizottság a mezei vegyes osztályban.

Március 13-án délelőtt. I-ső bizottság a Mária városi fiú-osztályt. II. bizottság Mária városi leányosztályt. III. bizottság az ürgési vegyes osztályt.

I-ső bizottság: Hajagos Illés, Farkas Gergely, Dr. Szabó László, Tasi László, S. Kovács József, Szücs Imre. II. bizottság: Gyenes Imre, Horváth Béla, Tóth István, Fórián Károly, Dr. Kocsis József, Decsi János. III. bizottság: Dömötör Károly, Dömötör Sándor, Kovács József, Bogoss Endre, Erdössi Imre, Dékány Rafael.

A vizsgák a belső iskolai helyiségekben fognak megtartatni. Mely intézkedés midőn közhirré tétetik, a t. c. szülők és a nevelésügy barátai a vizsgákra tisztelettel meghivatnak.

Kecskemét, 1874. febr. 24.

A róm. kath. iskolaszék.

*) A képviselő-házhoz intézett kérvényt nagyobb terjedelme és lapunk szük tere miatt nem közölhettük. Szerk.

Figyelmeztetés.

A helybeli „Olvasókör"-nek f. évi március hó 1-én tartott tisztujitó közgyülésének határozata folytán, nevezett körnek 40 tagból álló választmányi tagjára, a szavazati jegyek f. hó 13-án d. e. 9—12 óráig és ugyan e hó 15-én d. e. 9—12 és d. u. 2—5 óráig az „Olvasókör" helyiségében — az e célra kiküldött bizottságnak — adandók be.

Mihez képest figyelmeztetnek az egylet tagjai, hogy ebbeli jogaikat gyakorolni el ne mulasszák.

Kecskés Pál,
egyl. jegyző.

HELYBELI ÚJDONSÁGOK.

⊕ **Horváth Döme** képviselönk, mint a helybeli kegyesrendi fögymnasiumnak hálás növendéke, a szépen virágzó intézet részére 200 frt. alapitványt tett, s intézkedett, hogy az alapitványösszeg jövedelme évenkint egy jó magaviseletü, s tanulmányaiban is jelesb szegény sorsú kecskemétvárosi ifjúnak fölsegélésére forditassék. — Van-e tér, melyen nemes példával nem járna elöl szeretett képviselönk?

√ **A kecskemetvidéki gazdasági egylet** utóbbi közgyülése alkalmával, gróf Zichy József földmivelési miniszter s az állampénzintézetek virágzó fentartásánál nagy érdemeket szerzett Kozma Ferenc földmivelesi miniszteri tanácsos, nagy részvét kiséretében az egylet tisztelotbeli tagjaiul megválasztatván, nevezetteknek a diszoklevél, Horváth Döme egyleti elnök, Kiss Miklós és Muraközy László választmányi tagok által ünnepélyesen átadatott. Mind

---

látogatni, biztosság okáért következőleg irta meg Louvoisnak elővigyázati intézkedéseit: „Oly rendeleteket fogok adni foglyomnak távollétem alatt való felügyeletére nézve, hogy teljesen felelhessek róla; nem szabad neki beszédbe elegyednie helyettesemmel, a kinek szigorúan megtiltám, hogy vele beszéljen. Ha a szigetre magammal viszem őt, azt hiszem, szallitására legalkalmasabb lesz egy viaszkos vászonnal bevont hordszék, oly formán, hogy legyen elég levegője és mégis senki se láthassa meg és ne beszélhessen vele, még a katonák sem, kiket a szék kiséretéül kell választanom." Erre Louvois igy felelt: „Kérem önt, hogy ha a szigeten lesznek bizonyosságot szerezzen a felől, mi szükséges foglyának biztos őrizetére. A mi elszállitási módját illeti, a király önnek szabadságára bizza, hogy hordszéket használhasson e célra, de a fogolyért ön lesz felelős." A foglyot ily módon szálliták tizenkét napig. Oly szorosan el volt zárva, hogy folyvást léghiány miatt panaszkodott, mely észrevehetőleg ártott testi szervezetének. Már most kérdjük, hogy ha nem a fogolynak a királylyal való hasonlatossága lett volna oly vészteljes rája nézve, vajjon mi értelme leendett e titokszerü szállitásnak és folytonos óvakodásnak? Egy közkatona ki mást ismerhetett volna fel a fogolyban, ha nem annak hasonmását, kit minden penzdarabon látott? Mindenesetre a fogoly arcában, hasonlatosságában kellett a veszélynek rejleni, mely miatt őt rejtegeték. De kinek képe hasonlithatott annyira a királyéhoz? Bizonyára vagy valamely testvéreé, vagy pedig oly egyéné, kit a véletlen tett oly hasonmásává, hogy ellene használhatták volna föl, mint ahogy felhasználták a Lamotte grófnőét Mária Antoinette ellen.

Azt a feltevést, hogy a fogoly a király testvére lehetett, az edinburgi biráló elveti, noha ez a hit régebben átalánosan el volt fogadva. Ugyanis XV. Lajos halála után széltiben beszélték, hogy a király egy ikertestvére lett volna a vasálarcos és azért tették el láb alól, hogy az uralkodás rendjében semmi kétség ne támadjon. Ez embert — a szóbeszéd szerint — Olaszországban nevelték föl és mihelyt megtudta származását, azonnal elfogták, elzárták, mert Lajos nem akarta megöletni a vétketlen testvért. De a biráló e föltevést azzal az alapos ellenokkal veti el, hogy a Bourbon-családban minden születés tanúk jelenlétében történt, a kik erről bizonyitványt állitottak ki. Ámbár azt a kifogást lehetne felhozni ez ellen is, hogy az ikertestvérek egypár óra mulva is születhetnek egymás után. Meg valóbbszinü azonban, hogy a vasálarcos ausztriai Anna és Mazarin titkos szülöttje volt, mert a hasonlatosság és összeköttetések veszedelme ez esetben még inkább fenforoghatott. De sokan hajlandóbbak azt a föltevést fogadni el, hogy a fogoly a királyhoz hasonlitott ugyan, de egészen idegen és egy országos hugenotta összeesküvés feje volt, kit államcsiny segitségével XIV. Lajos ellenében trónkövetelönek szándékoztak föllépteini. Ezt a hitet erösiti meg az az adat, hogy egy pap az összeesküvést fölfedezte Louvoisnak, ki e szavakat irá: „Teljes szivemből kivánom, hogy az elfogott egyén az összeesküvés átkozott feje lett légyen, mert ez esetben a király szent személye biztonságban lehet." Ezért kelle életben fogva tartani e titokteljes egyént, mert holtteste, avagy csak meghalásának hire is ép oly veszélyes volt, mint szabadsága, miután az összeesküvők csak addig voltak tehetetlenek, a mig ő fogva volt. Ez győzte meg Louvoist is s ez birta hallgatásra a királyi családot. Söt Dufay szerint maga XV. Lajos ezt mondta volna Delabordenak: „Hadd vitázzanak, ök soha sem fogják megtudni, hogy ki volt a vasálarcos. Ön szeretne tudni valamit ez ügyben, de azt mondhatom önnek, (a mi több, mint a mit mások tudnak), hogy e szerencsétlen lény befogatása senkinek sem ártott, csak neki magának; mert ő csak eszköz volt." Van azonban még egy ellenvetés. Penac de Meilhan, ki a mult század vége felé irt emlékiratot, ezt jegyzé föl: „A dauphin, XIV. Lajos apja, egy nap Voltaireeről beszélt nekem és ennek a titokszerüség iránti elöszeretetéről, melyet történetébe szött. A „vasálarcos" — mondá ő — sok föltevésre szolgáltatott anyagot. Azt válaszolám, hogy az elegendő volt a nép képzelötehetségét felgyujtani. „Én is ebben a véleményben voltam — mondá a dauphin — de a király kétszer vagy háromszor mondá nekem, hogy ha tudnád, ki az a fogoly, belátnád, hogy ez az ügy nagyon kisérdekü." „Choisseul herceg is azt mondá nekem, hogy a király szintén igy nyilatkozott elötte." De ezt a király önérdekből is tehette, hogy a figyelmet e tárgyról elterelje.

A vizsgálatok ez érdekes tárgyban ugyan befejezve még nincsenek; de Jung és birálójának újabb nyomozásai mindenesetre figyelmet érdemelnek. Lehet, hogy most, midön Szent-Margit szigetét Bazaine ottléte miatt ismét emlegetik, találkozni fognak ismét újabb nyomozók, kik a rejtély megoldására törekszenek. Csábító is marad az mindaddig, mig megoldva nem lesz. („*F. L.*")

a két jeles hazafi által az őszinte megtisztelés szives örömmel fogadtatott, s a legszivesebb készséggel nyilvánitották, hogy jóakaratú tevékenységében a gazd. egyletet a mezőgazdászat érdekében ezentúl is legmelegebben fogják támogatni.

— **Hős Sigray János** uram újra rosz fát tett a tüzre, vagy rajta is beteljesedett, hogy „addig jár a korsó a kútra mig eltörik“, vagy elmerül; ő kigyelme is elmerült; ocsmányságainak gyalázatos pocsolyája összecsapott vén bünös feje fölött. A kapitányi hivatalnál feljelentetett, hogy Kiséri Roza 13 éves gyermek-leány — ki egy vén keritőnő által hálójába kerittetett — nem tud menekülni a kegyes úrtól; a kapitányi hivatal a megzaklatott és megfélemlitett gyermeket erőhatalommal elhozatván, attól és más tanúktól sok érdekes, de alávaló, gyalázatos, embertelen tette került nyilvánosságra a jó úrnak, melyeket itt elmondanunk pirulás nélkül nem lehet; az egyik tanúként 1873-ban csupán egy év alatt 9 ily 13—14 éves fiatal leány került a vén holló körme közé. Az ügy a törvényszékhez tétetvén át. Most aligha el nem veszik étvágyát a csirkehústól.

— **Beküldetett.** Egy tekintélyes külsejü, vagyonos, pénzével pöffeszkedő paraszt-mágnás, ki előtt nem is ember, kinek 18 nagy szarvú ökre nincs, ki minden tanult embert szánalommal nézte, és még gögösebb, ettől és vagyona boldogitó kéjérzetétől jól meghizott, kevélységet izzadó neje, mácius 2-án a circusban — mert most ez a divat — a második helyre, hova a jegyet váltották, letelepültek. Azonban nemsokára jő egy távoli nő-rokonuk az első helyre, kihez beszélgetni átül a nő, kevés perc mulva átsétál a férfi is, mit egyik felügyelő észrevevén, figyelmezteti a férfit, hogy miután a második helyre váltottak jegyet, maradjanak ott; a megpiritott, gőgjében megsértett úr haragra lobban és durván lármáz, hogy ő az első helyre váltott jegyet, mit azonban elő nem tudván mutatni, durván káromkodva mutogatja pénzét, hogy ő tud fizetni, és végre is midőn a lármáért rendreutasittatott, kiment az első helyre váltani jegyet. A közönség jól mulatott az ingyen mulatságon és emberi gyarlóságnál fogva örült a gög megpiritásán. Tehát a pénz mégsem pótolja a neveléshiányt.

— **Szini újdonságok.** E hét teljesen pesti művésznőnk, Felekiné-Munkácsy Flóra asszony diadalainak van szentelve, ki minden felléptével egy-egy újabb, hervadhatlan levelet tüz babérjaiba, s kinek vendégjátékaiért elismerő, hálás köszönettel tartozunk. A társasélet beszédtárgya jelenleg egyedül csak ő. Mint halljuk, e héten férje, Feleki is lerándul körünkbe, s igazgatónk mindent el fog követni, hogy egy-kétszer ő is felléphjen. A heti műsorozatot Feleki felléptei fogják megállapitni, ki holnap, hétfőn vagy kedden érkezik körünkbe. — Holnap, hétfőn az izraelita nőegylet „Házassági három parancs“ cimü kitünő énekes vigjátékot veszi segély-alaptőkéjének gyarapitására jutalomjátékul, mely hogy látogatott legyen, a cél érdekéből is szivünkből ohajtjuk.

Felelős szerkesztő: **Szűcs Imre.**

NYILTTÉR.

(Beküldetett.)

Minden betegnek erőt és egészséget ad minden gyógyszer és költekezés nélkül.

Revalesciére Du Barry

Londonból.

Már 26 év óta semmiféle betegség sem képes ezen kellemes egészségi tápszernek ellenállani, mely leküzd — felnőtteknél ép ugy mint gyermekeknél — gyógyszer és költség nélkül minden gyomor-, ideg-, mell-, tüdő-, máj-, mirigy-, nyákhártya-, légzési, hólyag-, és vese-bajt, gümőkórt, szédülést, légzési nehézséget, köhögést, emészthetlenséget, dugulást, hasmenést, álmatlanságot, gyöngeséget, aranyeret, vizkórt, hideglázt, főfájást, vértolulást, fülzúgást, émelygést és hányást még a terhesség állapotában is, diabetest, melancholiát, elsoványodást, csúzt, köszvényt, sápkórt. — Kivonat 80,000 bizonyitványból oly gyógyesetek felett, melyek minden gyógyszerrel dacoltak s melyek közt bizonyitványok dr. Wurzer tanártól, dr. Angelstein egészségügyi tanácsostól, dr. Shorelandtól, dr. Campbelltől, dr. Dédé tanártól, dr. Uretól, Castlestuart grófnőtől, Brehan marquistól, Issenstein herceptől, Mensdorff-Poully miniszterelnöktől és számos más magas állásu egyénektől lelhető, s kivánalomra bérmentesen megküldetnek.

Röviditett kivonat a bizonyitványokból:

64,210. sz. Brehan marquis 7 évi máj-betegség, reszketegség, elsoványodás és hypochondriáról.

79,810. sz. Özv. Klemm asszonyság, Düsseldorf, évekig tartó főfájás és hányásról.

75,877. sz. Köller Flórián, cs. k. katonai gondnok, Buda, tüdő- és légcső-hurut, szédülés és mellszorulásról.

75,970. sz. Teschner Gábor úr, a magasb nyilvános kereskedelmi tanintézet hallgatója Bécsben, a mellbaj és idegziláltság kétségbeejtő fokáról.

65,715. sz. Montlouis kisasszony, emészthetlenség, álmatlanság és elsoványodásról.

75,928. sz. Sigmo báró, kezei és lábainak 10 éven át tartott szélhüdtségéről, sat.

Táplálóbb lévén a húsnál a Revalesciére, felnőttek- és gyermekeknél árát orvosságokban 50 szeresen megtakaritja.

Bádogszelencékben fél font 1 frt 50 kr, 1 font 2 frt 50 kr, 2 font 4 frt 50 kr, 5 font 10 frt, 12 font 20 frt, 24 font 36 frt. — Revalesciére-Biscuiták szelencékben 2 frt 50 kr, és 4 frt 50 krjával. — Revalesciére Chocolatée por és tábla alakban 12 csészére 1 frt 50 kr, 24 csészére 2 frt 50 kr, 48 csészére 4 frt 50 kr; porok alakjában 120 csészére 10 frt, 288 csészére 20 frt, 576 csészére 36 frt. — Kapható **Barry du Barry et Comp.** cégnél **Bécsben Wallfisch-gasse 8. sz.** Pesten: Török József gyógyszerésznél; Temesváron: Quiriny Alajos gyógyszerésznél; Eszéken: Dávid Gyula gyógyszerésznél; Debrecenben Mihalovics István gyógyszerésznél, valamint minden más városban jónevü gyógyszerészek és fűszerkereskedőknél; szétküldi továbbá a bécsi ház postai utalvány mellett bármely vidékre is.

HIRDETÉSEK.

Pályázat épitkezési vállalatra.

Kecskemét sz. kir. város közönsége **Cserepes**-fele községi házát 38 folyó ölnyi hosszú egy emeletes szárnyvonallal kiépitteti; mely munka teljes elkészitésére s azonkivül most fenálló némely régi épületek átalakitására és egy földszinti munkaterem épitésére pályázat hirdettetik: a vállalkozni kivánók f. évi mártius hó 14-ik napján reggeli 9 órakor Kecskeméten a városházánál tartandó nyilvános árlejtésre azon megjegyzéssel hivattatnak meg, hogy a tervrajzokat, költségvetéseket és épitési feltételeket időközben addig is a polgármesteri hivatalnál megtekinthetik.

Kelt Kecskeméten, febr. 18-án. 1874.

15 (3—3) **Bagi László,** polgármester.

Árverési hirdetmény.

Alulirott mint néh. Horváth Péter ügyvéd hagyatékánál érdekelt örökösök megbizottja által ezennel közhirré tétetik: mikép az örökösök akarata folytán a hagyaték tárgyát képező következő ingatlanok u. m.:

1-ör. 2-ik tizedben 3688 ft. 33 krra becsült lakház,

2-or. Mária-városban 1450 frtra becsült ház;

3-or. Mária-hegyben 1688 frtra becsült úgynevezett szamárdelelő;

4-er. Mária-hegyben 500 frtra becsült úgynevezett Királyféle veteményes föld;

5-ör. Mária-hegyben 321 útból álló 2836 frtra becsült szőllő;

6-or. Ennek szomszédságában 185 útból álló 1110 frtra becsült ugynevezett Baracsi-féle szőllő és végre

7-er. Ballószegi düllőben 75 frtra becsült erdő 1874. évi március hó 16-án, szükség esetére 1874. évi april 7-én ezúttal becsáron alul is, mindenkor d. e. 9 órakor az öreg városháza udvarán közárverésen eladatni fognak. Az árverési feltételek Zimay Károly ügyvéd irodájában 2-ik tized 324. szám alatt (Bajáki-féle ház) délelőtti órákban mindenkor megtekinthetők.

Kelt Kecskeméten, 1874. évi február hóban.

16 (3—2) **Zimay Károly,** ügyvéd.

Árleszállitás

helyiség változtatás végett.

Alólirottak a t. közönségnek úgy helyben, mint vidéken, ezennel tudtul adjuk, hogy a **Mazanetz-féle ház** lebontása végett, melyben

siremlék raktárunk

több évek óta van, üzleti helyiséget folyó évi Szent György napjától kezdve a kőrösi-úteában, a Beretvás-féle vendéglő közelében, és ugyanazon soron, fogunk nyitni.

A sirkövek minden nagyságban, különböző alakban, minden vallásfelekezetnek megfelelőleg megvannak, áthelyezési költségeit megtakaritandó, árleszállitást határoztunk és ezennel felkérjük a t. közönséget, ezen ritkán kinálkozó alkalmat felhasználni sziveskedjék.

Számos megrendelésekért esdenek

mély tisztelettel.

10 (10—4) **ROSENBAUM J. és FIA,**

siremlék raktára Kecskeméten.

Hirdetmény.

Virágh István örökösei 2. tized 470. szám alatti házuk, mely áll 2 padolt és egy padolatlan szoba, egy konyha, egy éléskamra, egy nagy kamra, istálló, négy öles pince, külön egy katonaszoba- és istállóból, — egy disznó-ólal — szabadkézből eladandó. — A feltételek iránt értekezhetni Keresztes Peregrin úrral. 17 (3—1)

Gyümölcs- és diszfa eladás.

A városi mükertben Bakule Márton örökösinél nagymennyiségü gyümölcs- és diszfa, valamint cserje leszállitott áron kapható. — Megrendelések ugyanott, alulirottnál.

19 (3—1) **Bakule Károly.**

Árverési hirdetmény.

378/1874. 18 (1—1)

A kecskeméti királyi törvényszék telekkönyvi osztálya részéről közhirré tétetik, miszerint Brachfeld József felperes részére 619 frt. töke követelése és járulékai kielégitése végett, végrehajtást szenvedett alperes Darázsi Dániel és Koppauer Saroltának bróilag lefoglalt a kecskeméti p. szentkirályi 354. számú telekkönyvben 448. részlet szám alatt foglalt s nevük alatt beirt az adó után 3111 frtra becsült 25 holdnyi tekvőségükre Kecskemét város közönségének tulajdonjoga sérelme nélkül a nyilvános árverés elrendeltetett és árverési határidőül 1874. évi március 11. és szükség esetében 1873. évi április 15-dik napjának délelőtti 9 órája a telekkönyvi hivatalban akként tüzetett ki, hogy első alkalomkor az árverés alá bocsájtott ingatlanság becsáron alul el nem adható.

Venni szándékozó tartozik a becsértéknek 10%-át készpénzben vagy értékpapirban bánatpénzül az árverési kiküldött kezeihez letenni, különben az árverésben részt nem vehet.

Az árverési feltételek, melyek az árverés előtt felolvastatnak, az árverést megelőzőleg mindenki által a telekkönyvi hivatalban megtekinthetők.

Felszólittatnak azon jelzálogos hitelezők, kik nem ezen telekkönyvi törvényszék székhelyén vagy ennek közeliben laknak az iránt, hogy a vételár felosztása alkalmával leendő képviseltetésök végett a törvényszék székhelyén megbizottat rendeljenek, és azok nevét s lakását az eladásig jelentsék be, mert ellenkező esetben a hivatalból kinevezett gondnok által fognak képviseltetni.

A perrendtartás 433. és 466. §§-hoz képest felhivatnak mindazok, kik a fentebb kijelölt javak iránt tulajdonjogi vagy más igényt, vagy elsőbbségi jogokat érvényesithetni vélnek, hogy kereseteiket a hirdetmény közzé tételének utolsó napjától számitandó 15 nap alatt, ezen telekkönyvi törvényszékhez adják be, különben azok az árverés foganatositását nem gátolhatván, egyedül a vételár fölöslegére fognak utasittatni.

Kelt a kecskeméti kir. törvényszék telekkönyvi osztályának 1874. február 5. tartott üléséből.

Nyomatott Kecskeméten, Tóth Lászlónál. 1874.